

Petrásek

KRÁL POSTŘEHU

se vrací a opět má svou vítězku!

Kdo by nechtěl získat VIP kartu s podpisem naší paní ředitelky?

Chtěli byste celý školní rok suverénně předbíhat ve školní jídelně?

ANO?

Tato možnost byla nabídnuta našimi redaktory přímo ve třídách a nástěnka ve vestibulu u sborovny ukázala na datum, místo a hodinu očekávaného klání. Váš podpis a chuť soutěžit s ostatními se staly vstupenkou do literární učebny 31. května. Redakce časopisu tak mohla po dlouhé době opět obnovit oblíbenou soutěž, která pamatuje již téměř dvě desítky vítězů. Ukázalo se totiž, že cvičit postřeh a logiku se opravdu vyplácí nejen ve vyučování, ale pochopitelně i v běžném životě.

Pořadatelé Viliam Grnáč, Maty Rolenc a Jakub Čejka přivítali zájemce přesně v 16 hodin ve dveřích literární učebny.

Došlo hned i ke společnému fotografování a nastínění průběhu celé akce.

Byl vidět obrovský zájem o všechno, co se mělo odehrávat. Docela nás zamrzelo, že nedorazil přihlášený počet účastníků. Pravděpodobně se projevila i nemocnost a svoje mohla sehrát i pozdější odpolední hodina připravované soutěže.

Letošní ročník opět přinesl klubko různých aktivit od zručnosti, správné trefy na cíl + nečekané otázky spojené s mimořádnou pozorností hráčů.

Největší překvapení se odehrálo až v závěru soutěže. Bez ohledu na daný počet až do té doby nasbíraných bodů se mohl králem / královnou Postřehu stát každý ze soutěžících.

Královnou Postřehu 2022 se stala

Natálie Řehulková ze 7.D

Odcházela nejen se zaslouženým pocitem vítězky, ale zároveň i s originální trofejí předbíhací karty, která jí bude předána osobně paní ředitelkou Mgr. Janou Prokopovou.

BLAHOPŘEJEME!!!

Redakce

REVOLUTION TRAIN

šestá návštěva protidrogového vlaku v Prostějově

Šest stříbrných „obrněných“ vagónů, 8 interaktivních místností a v nich vidíme příběh, jak snadné je propadnout drogám a jak těžké je se závislosti zbavit.

Takzvaný protidrogový vlak REVOLUTION TRAIN zastavil i v Prostějově. Jde o speciálně upravenou a vybavenou stříbrnou vlakovou soupravu, v jejímž interiéru návštěvníci projdou 5D projekcí, která ukazuje hrozby závislostí a vede k zamyšlení.

Vlak byl již ve více než 185 městech Česka, Slovenska a Německa a jeho program navštívilo přes 200 tisíc lidí.

REVOLUTION TRAIN dlouhodobě podporuje Národní protidrogová centrála. Podporu a záštity projektu udělili Policejní prezident PČR, Ministerstvo vnitra a ministr zdravotnictví ČR.

Zastávka č. 285

PROSTĚJOV

28.4. - 29.4. 2022

Všechny deváté třídy mohly v pátek 29. dubna 2022 vstřebat informace prostřednictvím intenzivních emocí a učit se tak z přímé zkušenosti. Kromě silného zážitku jsme si všichni odnesli i pocit odpovědnosti za vlastní život.

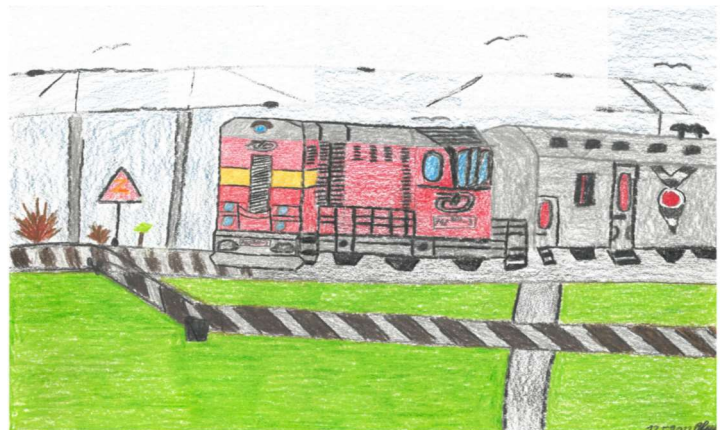
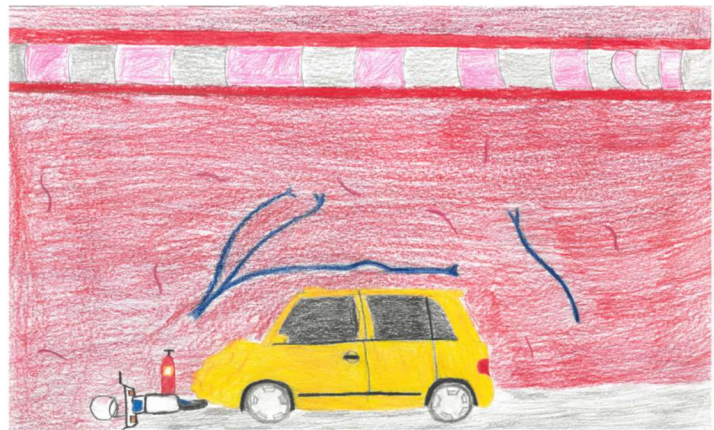
Hlavními tématy programu bylo trávení volného času, návykové látky, závislosti, zdravý způsob života, rizikové chování a kriminalita, osobní svoboda, bezpečnost.

Procházeli jsme čtyřmi kinosály a osmi interaktivními místnostmi. Nejprve jsme sledovali skutečný příběh o příčinách, vývoji a důsledcích drogové závislosti, poté se zdvihnutím projekčního plátna propojilo virtuální a reálné prostředí a díky interaktivním technologiím jsme se stali aktivními účastníky příběhu. Provázel nás lektor, který s námi diskutoval o jednotlivých tématech.

Návrat do školních lavic se přeměnil v diskuzi a komentování prožitého. V hodinách slohu jsme se mohli „vypsat“ z pocitů a následně se podařilo v 9.B zpracovat téma i ve výtvarné podobě. Rozdělili jsme se na skupiny a každá ztvárnila jeden průchozí vagón, jeho interiér a sdělení, které vystupovalo z příběhu.

Všechny kresby jsme zaslali naskenované na výstavu prací žáků info@revolutiontrain.cz.

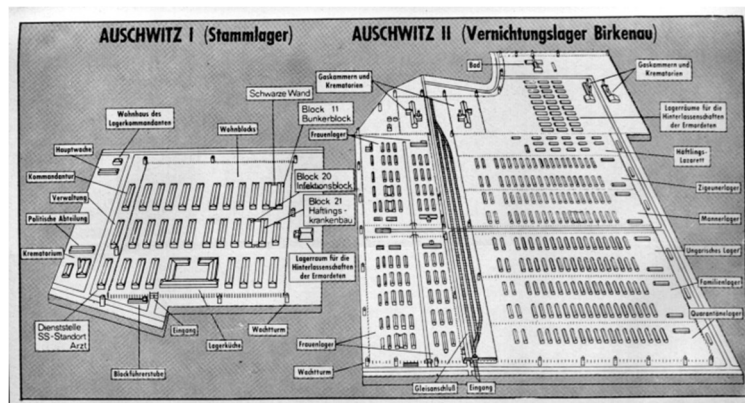
OSVĚTIM

*25. dubna odjeli deváťáci do Polska a navštívili nevelké město Osvětim ležící
asi 65 kilometrů od Krakova.*

*Koncentrační tábor Auschwitz byl nacistický koncentrační tábor založený na území
jihozápadního Polska anektovaného po německém obsazení na území jihozápadního Polska.*

Před 78 lety se odehrála největší organizovaná vražda Čechů ve druhé světové válce. V noci z 8. na 9. března 1944 nacisté zabili v plynových komorách koncentračního tábora v Osvětimi 3 800 českých mužů, žen a dětí.

Podle Státního muzea Auschwitz-Birkenau v tomto táboře zahynulo 1,4 milionu lidí, z nichž přibližně 90 % byli Židé prakticky ze všech evropských států.

Velitel tábora Rudolf Höss při norimberském procesu uvedl, že v Auschwitzu zemřely dokonce více než tři miliony lidí. Většina obětí byla zavražděna v plynových komorách areálu Auschwitz II plynem Cyklon B, smrt ostatních byla způsobena systematickým hladověním, nucenými pracemi, absencí zdravotní péče, individuálními popravami a pseudolékařskými experimenty.

Deváťáci náročnou prohlídku zvládli a po příjezdu domů se ve škole společně vyjadřovali ke všemu, co zhlédli.

Nesmíme nikdy zapomenout!

Místo by měl navštívit každý, aby projevil úctu všem, kteří tímto peklem museli projít.

Při vstupu hlavními dveřmi do naší školy můžeme po pravé straně vidět pamětní desku, která připomíná výuku esperanta.

Určitě jste si položili hned několik otázek a hledali na ně odpověď.

Co to je esperanto?

Slovní zásoba esperanta pochází převážně z jazyků západoevropských a zvukově připomíná především italštinu, ale svou slovtvorbou či větňou stavbou má esperanto podobné rysy i s jazyky slovanskými, ugrofinskými, ale i s turečtinou či dokonce čínštinou.

Díky logické gramatice bez výjimek a zejména důmyslnému systému tvorby slov je možno si esperanto osvojit 5x-6x rychleji než národní jazyky, a to skutečně až na úroveň komunikace ve vašem mateřském jazyce. Esperantisté mají možnost setkávat se na stovkách nejrůznějších akcí.

Esperanto je jazyk určený pro podporu rovnoprávné mezinárodní komunikace, pro usnadnění porozumění a přátelství mezi lidmi.

Je nejrozšířenější z existujících projektů mezinárodního umělého jazyka. Přes svou snadnou naučitelnost je výrazově bohatý a existují v něm tisíce překladů i původních děl beletristických i odborných a má rovněž bohaté využití na internetu.

Jeho mluvčí (jejichž počet se odhaduje kolem 2 milionů) žijí ve více než 120 zemích světa, díky dobré organizační struktuře je snadné je kontaktovat a jsou k sobě zpravidla velmi vstřícní a ochotní si navzájem pomáhat.

Esperanto má fonetický pravopis („piš jak slyš“), logickou gramatiku bez výjimek, důmyslný systém slovo tvorby a zahrnuje řadu mezinárodních slovních kořenů a díky tomu si ho můžete osvojit podstatně rychleji a snáze než jiné jazyky. Na úroveň plynulé konverzace se tak mohou dostat i ti, kteří tzv. „na jazyky nejsou.

Proč esperanto?

ESPERANTO JE VÍC NEŽ JEN JAZYK!

- * alternativní cesta k nekonzumnímu cestování a poznávání cizích zemí a kultur
- * větší šance na plynou komunikaci na bázi rovnoprávnosti (bez pocitu znevýhodnění v porovnání s rodilým mluvčím)
- * pomocník při navazování osobních přátelství u nás i v zahraničí, který posiluje schopnost logického a asociativního myšlení, usnadňuje studium dalších jazyků a porozumění odborné terminologii

Záměrem esperanta každopádně není konkurovat národním jazykům, nebo je dokonce nahrazovat.

Jeho iniciátorem je polský lékař **Ludvík Lazar Zamenhof** (1859–1917)

Eŭropo estas kontinento. Ankaŭ Ameriko estas kontinento. Patro estas inĝeniero. Aŭtomobilo estas utila maŝino. Esperanto estas neŭtrala internacia lingvo. Tablo estas en bildo. Teo estas utila. Gramatiko de Esperanto. La unua leciono de Esperanto. Atentu la akcenton!

Evropa je kontinent. Amerika je také kontinent. Otec je inženýr. Automobil je užitečný stroj. Esperanto je neutrální mezinárodní jazyk. Na obrázku je stůl. Čaj je užitečný. Gramatika esperanta. První lekce esperanta. Pozor na přízvuk!

Úsměv pro vás na každý den
vám tentokrát posílají
Marek Čejka a Veronika Bráchová

z 9. C 😊

„Úsměv trvá chvílku, ale někdy se na něj vzpomíná celý život.“

„Úsměv je svátek obličeje.“

„Člověk, který se směje, je jako baterka, která se nabíjí.“

„Úsměv trvá chvílku, ale někdy se na něj vzpomíná celý život.“

„Úsměv je levnější než elektřina a dává více světla.“

Volný čas

Někdo ve volném čase sportuje, někdo chodí na výlety, jiný navštěvuje kino, někdo jezdí na kole... A co vy?

Je dobré umět mluvit o svém hobby. Co děláte, jak často, s kým, co k tomu potřebujete, proč vás to baví...

Tak přesně na tyto otázky jste redakci nabízeli odpovědi pro květnovou anketu Postřehu.

Oslovili jsme 220 respondentů a provedli vyhodnocení všech vašich odpovědí.

Potřebná data jsme vyhodnocovali a nabízíme vám výsledky.

Pro vaši představu jsme prošli všemi ročníky naší školy a touto cestou děkujeme za rychlé odpovědi, které mnohé z nás mohou překvapit.

Zároveň jsme pevně přesvědčeni, že nabízené odpovědi jsou skutečným obrázkem vašich aktivit, a proto nedošlo ke zkreslování výsledků.

VÝSLEDKY ANKETY

Ve svém volném čase úplně nejvíc upřednostňuji:

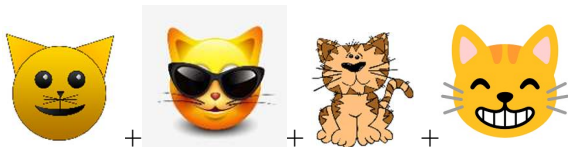
Četbu	23 ODPOVĚDÍ
Sport	54 ODPOVĚDÍ
Hry na mobilu	38 ODPOVĚDÍ
Spím	36 ODPOVĚDÍ
Pomáhám doma se vším, co je potřeba	35 ODPOVĚDÍ
Mlsám	34 ODPOVĚDÍ

Objevovaly se aktivity týkající se trávení volného času spojené s návštěvami různých kroužků; např. hry na hudební nástroje, vycházky a akce s kamarády, poslech hudby, motorky, tanec, seriály, ale např. i pomoc sourozenci s učením apod.

RADEK ŠVÉDA A JEHO KOČIČOV

Máte doma kočku? Jednu, dvě, tři?
To je málo... Radek zatím **čtyři**:

Radek Švéda, nový člen naší redakce, se vás rozhodl pozvat k sobě domů. Rozjíždí novou rubriku, ve které nabídne „kočičí svět a život“ + zajímavé příběhy svých mazlíků.

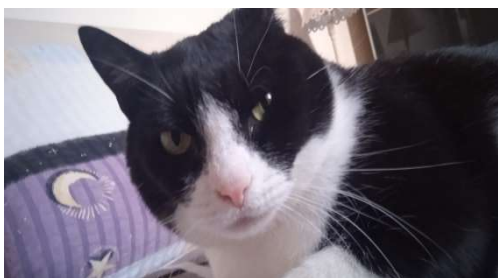
Kočka domácí je tvor velice zajímavý až záhadný. Už od pradávna je spojována s mystickými bájemi a lidé věřili, že má božskou moc. Dodnes je zahalena tajemstvím a pozoruhodnostmi.

Jak jistě víte, pes byl domestikován člověkem. Možná vás proto překvapí, že kočky se domestikovaly samy. Podle vědeckého výzkumu přírodovědci potvrdili, že všechny dnešní kočky pocházejí z jednoho poddruhu, který se začal domestikovat přibližně před 10 000 lety. Probíhalo to tak, že všude, kam kočky šly, se křížily s místními kočkami. Jednalo se tak o dobrovolnou a přirozenou domestikaci.

Největší zvláštností kočky je pravděpodobně stavba těla včetně jejích schopností. Kočka má 230 kostí, pro porovnání s člověkem je to o 27 kostí více. Má výborně vyvinuté smysly. Vidí šestkrát lépe než člověk. Nejlépe vidí, dívá-li se do vzdálenosti 2-6 metrů.

Ze všech barev vnímá velmi dobře červenou a žlutou. Kočičí srdce tlučte dvakrát rychleji než lidské, za minutu dosahuje tepu 140.

Haló, haló, proč je koček málo? A tak volám jako hrom, ať je koček milion!

Jméno: Mikeš

Narození: 23. 5. 2013

Povaha: klidás

Obliba: spaní

Přezdívka: Buřtík

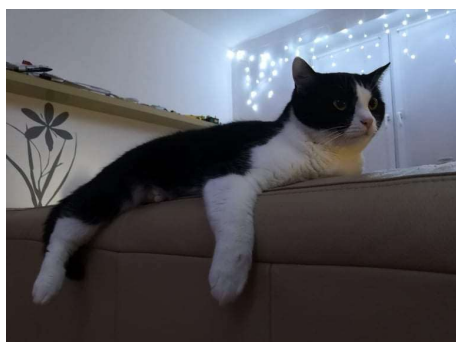
Jméno: Miky

Narození: 30. 6. 2021

Povaha: mazel/divoch

Obliba: papaní masa, skákaní na linku

Přezdívka: Malinkej

Jméno: Sigi

Narození: 5. 12. 2020

Povaha: divoch

Obliba: zlobení

Přezdívka: Sogča

Jméno: Lilča

Narození: 15. 5. 2019

Povaha: mazel

Obliba: zlobení ostatních

Přezdívka: Lilik Mazlik

Pokračování příště...

NEZAPOMENU

Psalo se datum 9. května 2022. Pondělí. Na tento den nepůjde jen tak zapomenout, i kdybych se snažila sebevíc.

Hned první hodinu jsem vystoupila s referátem o knize. Četla jsem knihu Na cestě a svůj několikaminutový výstup zakončila ukázkou oblíbeného úryvku z knihy.

Už tento moment, ta krátká chvilka věnovaná knížce, mě po zbytek dne dobře naladila. Ona událost, která tento den proměnila v nezapomenutelný, však měla teprve přijít.

Okolo šesté hodiny večer mi má nejlepší kamarádka poslala zprávu, v níž se ptala, jestli můžu jít ven.

Bylo to celkem nezvyklé, já však mohla a mým souhlasem takto započal zážitek, který nosím v hlavě.

Venku svítilo slunce a jeho paprsky mě příjemně hřály na holé ruce a já se vydala vstříc celé té kráse, která mě teprve čekala. Každá jsme šla té druhé naproti a v parku jsme si sedly na lavičku. Najednou jsme naproti chodníku spatřily kočku. Vydaly jsme se za ní a chtěly ji vidět zblízka. Kočka vyskočila, vběhla do zahrady domu a v tu chvíli byla pryč. Vracejíc se z neúspěšného sledování zvířete ve mně svítl nápad a já se zeptala: „Můžu ti ukázat svou školu. Chtěla ses přece podívat?“ Můj návrh se moc líbil, a tak jsme tedy vyšly k té obrovské budově, kterou budu počínaje zářím navštěvovat.

U školy jsme se zastavily a sedly si na houpačky. Sledovaly jsme slunce, jak si svítí na obloze, a já se rozmluvila: „Někdy bych chtěla jet jen tak spontánně, zmizet s tebou na pár dní, žít chvíli z minuty na minutu...“

Pak jsme se zvedly a šly parkem blíže ke škole, k té veliké hnědé budově, a můj proud myšlenek během chůze po trávě pokračoval: „Vidíš to?“ roztáhla jsem doširoka ruce a ukazovala na trávu, po které jsme šly, na květiny před námi, zářící slunce a čisté nebe.

„To je ono, to je to, co chci. Chodit životem a přírodou, světem a jenom se nechat unášet tou krásou...“

A tak jsem v té kouzelné euforii mluvila asi deset minut, opojená Kerouacem a vším tím, co mi předal, a v hlavě mi běhaly myšlenky jen o tom, jak krásný je život a svět.

Procházely jsme ulicemi, které jsme neznaly, ponořily se do neznáma a jen dýchaly vzduch osmé večerní hodiny, kdesi ve městě Prostějov.

Kráčíme opět jednou další cizí ulicí a já povídám: „Jakoby nic jiného než tento moment neexistovalo. Právě teď není nic jiného než tato chvíle. Právě teď nemusím myslet na to, že musím jít do školy. Nemusím myslet na to, co bude. Na budoucnost. Na práci. Nemusím myslet na nic. Jsme tady a teď.“

Zapadá slunce, je krásně a tohle, tohle je život.“

Usmívala jsem se ze široka na celý svět. A to byl další moment. S každým dalším slovem, s každým dalším paprskem slunce dopadajícím na moje tělo, s každým dalším pohledem k nebi mnou projížděly obrovské náboje energie, a to, že jsme prožívaly společně, tomu dodávalo všechno. Souhlasila se mnou v myšlenkách, které jsem vyslovovala nahlas. Mlčela bych, kdybych si nebyla jistá, že mě takto pochopí. Ona se k mým myšlenkám však přidávala. Tak jsme šly tou neznámou ulicí a užívaly si život díky této chvíli.

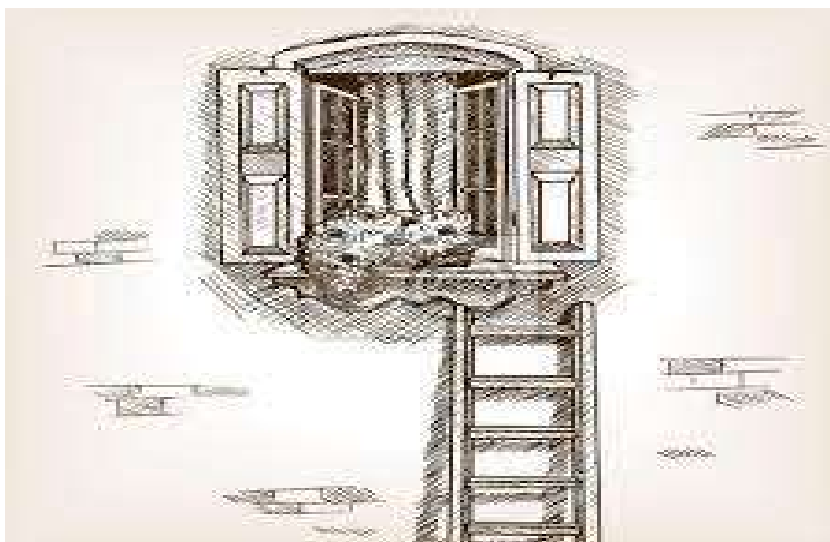
Už se začala rozsvěcovat světla lamp, když jsme se obě chystaly jít domů. U jejího domu mi řekla: „Děkuji ti, že jsi se mnou šla. Moc jsem si to užila. Musíme chodit ven častěji.“

Moje cesta je od jejího domu podstatně delší. Nevadilo mi to. Pod nádherným oranžovým nebem, jež jsem několikrát vyfotila, jsem dýchala večerní vzduch a procházela nerovnými chodíky s hudbou v uších. Velmi dobře jsem si uvědomovala oba momenty, onu nádheru života, touhu po něčem spontánním, moje paměť ponese napořád. Že celý ten nápad, ten nápad neskutečně spontánní, který nás dovedl k takovému uvědomění si, není možno zapomenout.

Byl to neuvěřitelně nádherný zážitek a doma jsem se ještě při usínání usmívala.

Nezapomenu.

Linda Motalová, 9.B

O T E V Ř E N O S T a U P Ř Í M N O S T

Mám-li být upřímná, občas si říkám, co tu vlastně dělám, proč tu vlastně jsem.

Každý máme v životě nějaké problémy a v důsledku nich můžeme mít období, kdy opravdu nejsme šťastni. Převálcují nás a my nemáme chuť k ničemu jinému, než zalézt někam do kouta a brečet.

Samozřejmě i já prožívám takové chvíle, kdy jako bych ztratila veškerou energii. Nemám chuť vůbec nic dělat, nemám chuť k jídlu ani k pití. Nemám chuť s nikým mluvit.

V těchto chvílích chci být sama, brečet do polštáře a přemýšlet nad životem a svými problémy. I když takto si to možná ještě víc zhoršuju, protože vzpomínám na všechny bolestné chvíle.

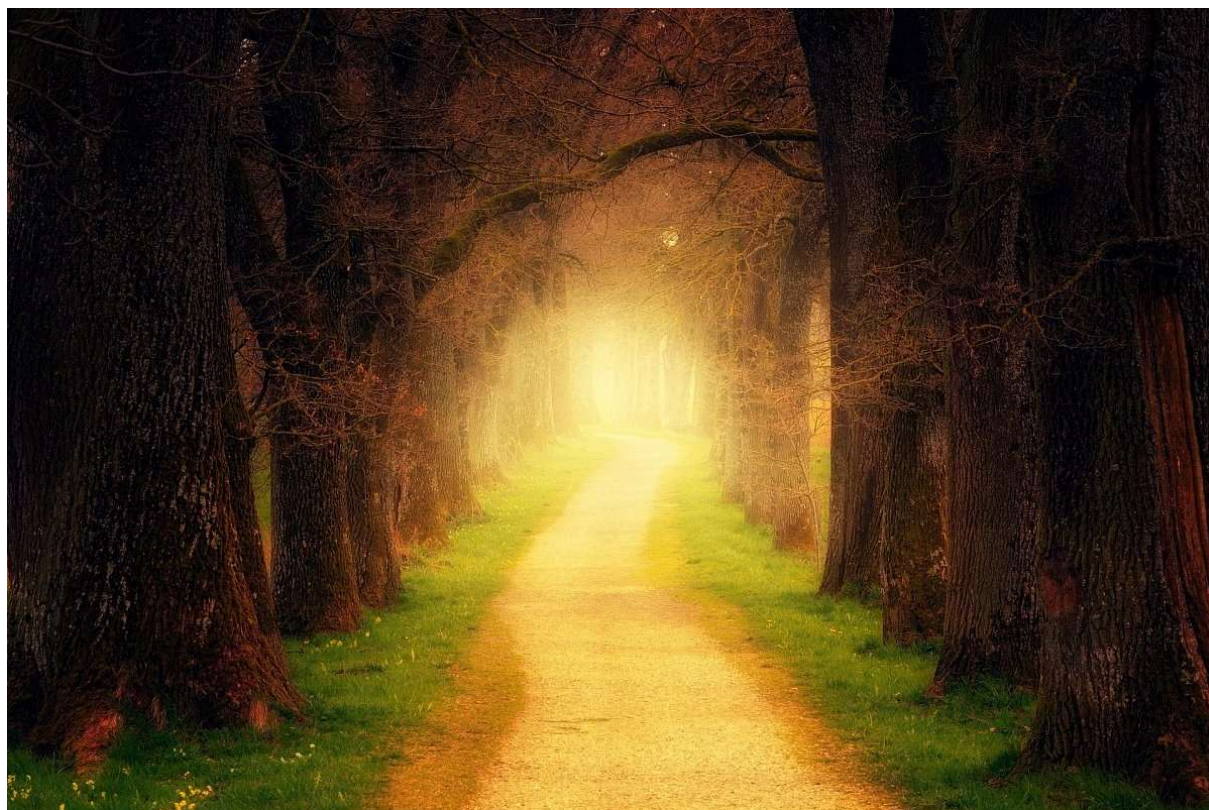
O to déle se mi řinou slzy z očí kvůli všem, nad čím už jsem brečela, i kvůli všemu, čeho mi bylo jen líto, a nad čím jsem smutnila. Ale slzy jsem v té chvíli neuronila.

Nakonec začnu pochybovat o sobě samé, o mém životě, o svých pocitech a emocích. Třeba si vyčítám svou reakci na danou situaci. Mám pocit, že jsem úplně k ničemu, že vlastně vše v životě ostatním jen zhoršuju.

Přesto všechno jsem si jistá, že jsou tu kolem mě ti, kteří mě mají opravdu rádi a jsou připraveni i schopni mě podpořit, ať se děje cokoliv.

Tím chci říct, že i když v určitém momentě se nám může zdát, že náš život nemá cenu a nikdy už to lepší nebude, vždy bychom měli zvednout hlavu a vyhlížet světlo na konci tunelu.

Pro Postřeh B. N.

VĚŘÍM

NEVĚŘÍM

Zázrak! Slovo nádherné, plné naděje a očekávání. Blikající hvězda, která padá a padá. V ten jedinečný okamžik si něco přejeme a čekáme na zázrak, který nepřichází, jelikož doufáme v něco naprosto nemožného.

Každý den za krásného počasí, když obloha byla blankytně modrá, poletovali ptáčci, květiny voněly jarem, jsme sedávali na lavičce před domem.

Dnes tu sedím sama, slzy mi stékají po obličeji, koukám na oblohu, ptáčci se rozletěli, jako by se po nich slehla země, a květiny uvadají jako moje naděje v to, že se ještě někdy budu cítit jako kdysi. Kdyby alespoň nějaký signál, náznak, znamení, proboha cokoli, jen abych věděla, že tu je se mnou!

Moje zoufalost zesiluje, a proto si jdu uvařit kávu na uklidnění. Každou noc pozoruji oblohu, vlévám bílou kapku naděje, že bude líp. K tomu si dám čtvereček čokolády, abych se co nejvíc dostala do pohody.

Usedám do křesla a snažím se přijít na jiné myšlenky. Přemýšlím, jak zaplnit díru v mém bolavém srdci. Kávu jsem již vypila a odcházím z místnosti před dům, usednu na lavičku, na které mi bývalo vždy dobře, i když už nemám s kým...

Vyčerpaně přemýšlím a vtom mě napadne, že si pořídím kočičku. Za měsíc v teplém červenci jsem si pro ni jela. Bílá jako sníh dostává jméno Sněžka. Cítím se mnohem lépe, dává mi to, co jsem neměla, jako by se zázraky skutečně děly.

Když jsem šla Sněžence pro kapsičku, měla jsem pocit, že se na mě usmálo štěstí.

Měla jsem radost. Dala jsem kapsičku do misky a zavolala ji. Bylo zvláštní, co se stalo. Naprosto vždy, když jsem ji zavolala, přiběhla. Vyrasila jsem se podívat ven.

Po dlouhé době hledání jsem ji našla mrtvou na silnici. Poklekla jsem a moje oči zaplavily slzy. Rozběhla jsem se zpět domů pro krabici, abych ji mohla pohřbít před domem vedle kytek, které zářily všemi barvami. Moje myšlenky byly temné.

Všechno to, co se stalo, mě donutilo uzavřít se do sebe.

A na zázraky? Na ty už nevěřím, jelikož i když zázrak přijde, odejde stejně rychle, jako přišel.

